

DIANA WYNNE JONES

RÖNSYILEVÄ TALO

Suomentanut ANNA-MAIJA VIITANEN

HOWLIN MAAILMA

Liikkuva linna

Leijuva linna

Rönsyilevä talo

DIANA WYNNE JONES

RÖNSYILEVÄ
TALO

Suomentanut
Anna-Maija Viitanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ · HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

HOUSE OF MANY WAYS

Copyright © *Diana Wynne Jones*, 2008

Suomenkielinen laitos © *Anna-Maija Viitanen* ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Suomennoksen ensimmäinen laitos ilmestynyt 2008

Tarkistettu suomennos

Tekijän alkusanat (s. 6) suomentanut Mikael Ahlström

ISBN 978-951-0-52531-9

PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

LAPSENLAPSELLENI RUTHILLE
SEKÄ SHARYNIN PESULALLE
UNOHTAMATTA LILLY B:TÄ

Hyvä lukija

Tämä on uusi kirjani, *Rönsyilevä talo*, ja toivon että pidät siitä. Teos on jatkoa romaaneille *Liikkuva linna* ja *Leijuva linna*, ja se sijoittuu maailmaan, jossa seitsemän peninkulman saappaat, lentävät matot ja sen sellaiset ovat paitsi mahdollisia myös täyttä totta. Tällä kertaa tarina vie meidät Pohjois-Norlannin vuoristoiseen valtakuntaan, jossa vanha kuningas ja hänen koko lailla iäkäs tyttärensä luetteloiivat valtavaa kirjastoaan, mutta huomaavat samalla, että valtion kassa sen kuin hupenee. Hovivelho sairastuu eikä pysty auttamaan asian tutkimisessa, ja sen seurauksena kuvaan astuu Charmain, itsepäinen teini-tyttö, joka on saanut niin hyvän kasvatuksen, ettei hän tiedä mistään juuri mitään – paitsi kirjoista. Charmain saa tehtäväkseen toimia hovivelhon talonvahtina velhon sairausloman ajan. Velhojen talot vain ovat erikoisia paikkoja, ja tämä talo vielä tavallistakin kummallisempi.

Charmain yrittää pärjätä talon oikkujen ja pienen mutta sitäkin ahnaamman Kulkuri-koiran kanssa ja tapaa siinä sivussa kammottavan lupokin, röyhkeän pojan nimeltä Peter, koko joukon haltijoita sekä myös liikkuvan linnan asukkaat – Sophien, hänen poikansa Morganin, tulidemoni Calciferin ja velho Howlin, joka on naamioitunut erittäin ärsyttävällä tavalla. Niin ja sitten mukana on myös keijuja, kokki Jamalista ja hänen koirastaan puhumattakaan.

Minulla oli hauskaa, kun kirjoitin tätä kirjaa. Toivottavasti sinulla on yhtä hauskaa sitä lukiessasi.

Diana Wynne Jones

SISÄLLYS

ENSIMMÄINEN LUKU	9
<i>jossa Charmain luvataan talonvahdiksi eräälle velholle</i>	
TOINEN LUKU.....	20
<i>jossa Charmain tutkii taloa</i>	
KOLMAS LUKU	33
<i>jossa Charmain soveltaa useita loitsuja samalla kertaa</i>	
NELJÄS LUKU.....	46
<i>jossa esitellään Rollo ja Peter sekä Kulkuri uudessa oudossa hahmossa</i>	
VIIDES LUKU	64
<i>jossa huolestunut äiti vierailee Charmainin luona</i>	
KUUDES LUKU	85
<i>jossa puhutaan paljon sinisestä väristä</i>	
SEITSEMÄS LUKU	101
<i>jossa palatsiin saapuu joukko ihmisiä</i>	
KAHDEKSAS LUKU.....	125
<i>jossa Peterillä on putkipulmia</i>	
YHDEKSÄS LUKU.....	140
<i>jossa isotä Williamin talon rönsyily paljastuu</i>	
KYMMENES LUKU	163
<i>jossa Tuikku menee katolle</i>	

YHDESTOISTA LUKU	179
<i>jossa Charmain polvistuu kakkuun</i>	
KAHDESTOISTA LUKU	192
<i>jossa puhutaan pyykistä ja lupokinmunista</i>	
KOLMASTOISTA LUKU	205
<i>jossa Calcifer panee toimeksi</i>	
NELJÄSTOISTA LUKU	218
<i>jossa siniäisiä taas riittää</i>	
VIIDESTOISTA LUKU.....	233
<i>jossa Tuikku-poika kaapataan</i>	
KUUDESTOISTA LUKU	247
<i>jossa paetaan ja löydetään paljon</i>	

ENSIMMÄINEN LUKU

jossa Charmain luvataan talonvahdiksi eräälle velholle

»**C**harmainin on mentävä», sanoi Sempronia-täti. »Me emme voi jättää isosetä Williamia selviytymään tästä ilman apua.»

»Eikö tämä sinun isosetäsi», rouva Baker sanoi, »eikö sinun isosetäsi ole –?» Hän yskähti ja madalsi ääntään, koska asia hänen mielestään oli hiukan arveluttava. »Eikö hän ole velho?»

»Totta kai on», Sempronia-täti sanoi. »Mutta hänellä on –» Nyt tätikin madalsi ääntään. »Hänellä on sellainen kasvannainen sisällään, ja häntä pystyvät auttamaan vain keijut. Heidän täytyy viedä hänet pois hoidettavaksi, ja hän tarvitsee talonvahdin. Taiat nimittäin karkaavat, jollei joku ole katsomassa perään. Enkä minä millään ehdi. Jo yksin löytökoirien koti –»

»En minäkään. Tässä kuussa hukutaan hääkakkutilauksiin», rouva Baker kiirehti sanomaan. »Vasta aamulla Sam sanoi –»

»Siinä tapauksessa Charmainin täytyy mennä», Sempronia-täti päätti. »Hänellä on ihan kylliksi ikääkin.»

»Siis –» sanoi rouva Baker.

Kumpikin katsoi olohuoneen toiselle puolen, missä rouva Bakerin tytär istui tapansa mukaan kirjaan uppoutuneena silmälasit nenänpäällä, punaiset hiukset koottuna päälaelle

eräänlaiseksi linnunpesäksi ja pitkä laiha varsi taipuneena kohti sitä vähäistä päivänpaistetta joka onnistui ujuttautumaan sisään ohi rouva Bakerin pelakuiden. Toisessa kädes-
sään hänellä oli isänsä leipomon iso ja mehukas pasteija, josta hän välillä haukkasi. Jos kirjalle varisevat murut osuivat juuri sille sivulle, jota hän luki, hän pyyhkäisi ne sivuun pasteijallaan.

»Kulta... kuulitko sinä mistä me puhuimme?» rouva Baker kysyi huolissaan.

»En», Charmain sanoi suu täynnä. »Mistä?»

»Asia on sitten selvä», Sempronia-täti sanoi. »Sinä saat kertoa Charmainille, Berenice.» Hän nousi ja leväytti majesteettisesti laskokset auki kankeasta silkkipuvustaan ja sitten silkkisestä päivänvarjostaan. »Tulen hakemaan häntä huomisaamuna», täti sanoi. »Nyt on paras mennä kertomaan isosetä William poloiselle, että Charmain tulee huolehti-
maan kaikesta.»

Sempronia-täti pyyhälsi ulos olohuoneesta ja rouva Baker toivoi mielessään, ettei hänen miehensä täti olisi ollut ihan niin rikas ja komentelevainen, ja mietti miten ihmeessä selittäisi asian Charmainille, Samista puhumattakaan. Samin mielestä Charmain ei saanut tehdä mitään hivenenkään kyseenalaista. Eikä rouva Bakerinkaan mielestä, paitsi kun Sempronia-täti otti ohjat käsiinsä.

Sillä välin Sempronia-täti nousi ponin vetämiin siroihin kieseihin ja käski miespalvelijansa ajaa kaupungin toiselle laidalle, missä isosetä William asui.

»Minä olen järjestänyt asian», Sempronia ilmoitti purjehtiessaan taikakäytäviä pitkin isosetä Williamin työ-
kammioon, missä setä istui synkeänä kirjoittamassa.

»Sukulaistyttyöni Charmain tulee tänne huomenna. Hän katsoo, että pääset matkaan, ja huolehtii sinusta kun palaat. Sillä väliin hän katsoo, että talossa on kaikki hyvin.»

»Onpa ystävällisesti tehty», isosetä William sanoi. »Ilmeisesti hän on perehtynyt magiaan.»

»Ei aavistustakaan», Sempronia-täti sanoi. »Tiedän vain että hänellä on aina nenä kirjassa ja hänet on vapautettu kaikista kotitöistä ja vanhemmat pitävät häntä kuin kukkaa kämmenellä. Hänelle on hyväksi tehdä välillä jotain normaalia.»

»Voi hyvänen aika», isosetä William sanoi. »Kiitos kun varoitit. Minä ryhdyn tarpeellisiin toimiin.»

»Mainio ajatus», Sempronia-täti sanoi. »Ja katso että talossa varmasti on runsaasti syötävää. En ole nähnyt yhdenkään toisen tytön syövän yhtä paljon. Ja pysyvän kapoisena kuin noidan luuta. Minä olen aina ihmetellyt sitä suuresti. Tuon Charmainin sitten huomenna ennen keijujen tuloa.»

Hän kääntyi ja lähti. »Kiitoksia», isosetä William sanoi vaisusti hänen jäykälle, kahisevalle selälleen. »Voi hyvänen aika sentään», isosetä lisäsi kun etuovi läjähti kiinni. »No, kai ihmisen pitää olla kiitollinen sukulaisilleen.»

Hassua kyllä Charmainkin oli oikein kiitollinen Semproniatädille. Ei suinkaan siksi että hänet värvättiin pitämään huolta vanhasta sairaasta velhosta, jota hän ei ollut edes ikinä tavannut. »Täti olisi sentään voinut kysyä!» hän sanoi aika monta kertaa äidilleen.

»Sempronia varmaan pelkäsi että kieltäytyisit», rouva Baker lopulta arveli.

»Ehkä olisin», Charmain sanoi. »Tai», hän lisäsi sala-peräisesti hymyillen, »ehkä en.»

»Lapsikulta, en minä kuvittelekaan, että sinä siitä nauttisit», rouva Baker sanoi ääni väristen. »Eihän se ole millään muotoa miellyttävää. Olisi vain kovin ystävällistä –»

»Minä en ole ystävällinen, niin kuin hyvin tiedät», Charmain sanoi ja meni yläkertaan röyhelöiseen huoneeseensa ja istuutui sievän kirjoituspöytänsä ääreen tuijottelemaan ikkunastaan Pohjois-Norlannin pääkaupungin kattoja, torneja ja savupiippuja ja niiden takaa sinisenä siintäviä vuoria. Totta puhuen hän oli jo pitkään toivonut tällaista tilaisuutta. Hän oli kyllästynyt arvostettuun kouluunsa ja kahta kyllästyneempi asumaan kotona, missä äiti kohteli häntä kuin hän olisi ollut naarastiikeri, josta ei tiennyt oliko se kesy vai ei, ja isä kielsi häntä tekemästä mitä milloinkin, koska sellainen ei ollut sopivaa tai turvallista tai tapana. Nyt hänellä oli mahdollisuus lähteä kotoa ja tehdä jotakin – ja nimenomaan sitä – mitä hän oli aina halunnut tehdä. Jo pelkästään sen takia kannatti kestää jonkun velhon taloa. Hän mietti uskaltaisiko kirjoittaa kirjeen jota asia vaati.

Rohkeuden keräämiseen meni pitkän aikaa. Charmain istui tuijottelemassa vuorenharjanteille kerääntyviä pilviä, joiden väri vaihteli valkoisesta sinipunervaan ja joista muovautui pulleita eläimiä tai solakoita syöksyyn painuvia lohikäärmeitä. Hän tuijotti kunnes pilvet olivat hajonneet ohueksi usvaksi siniselle taivaalle. Sitten hän sanoi: »Nyt tai ei milloinkaan.» Sen jälkeen hän huokaisi, nosti kaulaketjussa roikkuvat lasit nenälleen ja etsi parhaan kynänsä ja arkin parasta kirjoituspaperiaan. Hän kirjoitti parhaalla käsialallaan:

Arvoisa Herra Kuningas,
olen toivonut pääseväni kirjastoonne töihin siitä lähtien
kun pikkutyttönä kuulin hienosta kirja- ja käsikirjoitus-
kokoelmastanne. Tiedän toki että Te ja tyttärenne, Hänen
Kuninkaallinen Korkeutensa prinsessa Hilda, olette hen-
kilökohtaisesti paneutuneet aikaa ja vaivannäköä vaati-
vaan tehtävään, jota Kuninkaallisen kirjaston aineiston
lajittelu ja luettelointi edustaa, mutta toivon kuiten-
kin, että voisitte harkita minua apulaiseksenne. Sopivan
iän saavuttaneena anon kohteliaimmin kirjastoapulaisen
paikkaa Kuninkaallisesta kirjastosta. Toivon ettei Teidän
Majesteettinne pidä hakemustani liian tungettelevana.

Kunnioittavin terveisin,

Charmain Baker

Viljakatu 12

Pääkaupunki

Charmain suoristautui lukemaan kirjettään. Hän ajatteli että oli epäilemättä tungettelevaa lähestyä tällä tavalla vanhaa kuningasta, mutta itse kirje oli hänestä varsin mukiinmenevä. Häntä epäilytti vain kohta »sopivan iän saavuttanut». Hän tiesi että sillä yleensä tarkoitettiin kahdenkymmenenyhden – tai vähintään kahdeksantoista – vuoden ikää, mutta hänen mielestään se ei silti ollut tarkkaan ottaen valhe. Hän ei kuitenkaan ollut kertonut, minkä ikäinen oli. Eikä hän ollut puhunut suuresta oppineisuudestaan eikä pätevyydestään, sillä sellaista hänellä ei ollut. Eikä hän ollut edes sanonut että rakasti kirjoja enemmän kuin mitään muuta, vaikka se taas oli aivan totta. Oli vain luotettava siihen, että rakkaus kirjoihin paistaisi sanoista läpi.

Kuningas tietenkin rutistaa kirjeen ja viskaa sen takkaan, hän ajatteli. Mutta olenpahan yrittänyt.

Hän meni viemään kirjeen postiin ja tunsii olevansa hyvin rohkea ja uskalias.

Sempronia-täti saapui seuraavana aamuna kieseillään ja lastasi kyytiin Charmainin ja kauniin matkakassin, johon rouva Baker oli pakannut Charmainin vaatteet, ja vielä isomman kassin, jonka herra Baker oli pakannut pullolleen pasteijoita, pullia, piirakoita ja leivoksia. Kassi oli niin suuri ja siitä leijui niin vahva yrttien, kastikkeen, juuston, hedelmien, hillojen ja mausteiden tuoksu, että kuski kääntyi hämmästyneenä nuuskimaan ja Sempronia-tädinkin vaikuttavat sieraimet laajenivat.

»Et sinä ainakaan nälkään näänny, lapsikulta», täti sanoi. »Matkaan.»

Mutta kuski joutui odottamaan, että rouva Baker halasi Charmainia ja sanoi: »Tiedän voivani luottaa siihen että sinä olet kiltti ja siisti ja huomaavainen.»

Valehtelee, Charmain ajatteli. Äiti ei luota minuun tippaakaan.

Sitten isä kiirehti suikkaamaan suukon Charmainin poskelle. »Me tiedämme ettet petä odotuksiamme», isä sanoi.

Taas valhe, Charmain ajatteli. Tiedät että juuri niin käy.

»Ja meidän tulee sinua ikävä, kultapieni», äiti sanoi melkein itku silmässä.

Tuo ei välttämättä ole valhe! Charmain ajatteli yllättyneenä. Vaikka ihmettelen kyllä mitä varten he ylipäättään pitävät minusta.

»Liikkeelle!» Sempronia-täti komensi, ja kuski totteli. Ponin astellessa arvokasta tasakäyntiä katuja pitkin täti

sanoi: »Kuulepas, Charmain, minä tiedän että vanhempasi ovat pitäneet sinua kuin kukkaa kämmenellä eikä sinun ole ikinä tarvinnut ponnistella omaksi hyväksesi. Oletko valmis huolehtimaan vaihteeksi itse itsestäsi?»

»Voi kyllä olen», Charmain sanoi hartaasti.

»Ja talosta ja vanhasta setä-parasta?» Sempronia-täti tivasi.

»Teen parhaani», Charmain sanoi. Hän aavisteli että täti käskisi kuskin pyörtää takaisin kotiin, jollei hän sanoisi niin.

»Oppia olet ilmeisesti saanut kylliksi», Sempronia-täti sanoi.

»Olen käynyt soittotunneillakin», Charmain tunnusti vastahakoisesti. »Mutta en ole erityisen hyvä», hän kiirehti lisäämään. »Joten ei pidä odottaa että soittelisin isosetä Williamille rauhoittavia sävelmiä.»

»Ei tule mieleenkään», Sempronia-täti vastasi kärkevästi. »Velhona hän varmasti pystyy järjestämään sellaiset asiat itse jos soittoa kaipaa. Yritin vain selvittää, onko sinulla tarpeelliset perustiedot magiasta. Kai sinulla on?»

Charmainin sisuskalut tuntuivat valahtavan jonnekin ja vetäisivät ilmeisesti mennessään veret hänen kasvoiltaan. Hän ei uskaltanut tunnustaa, ettei tiennyt magiasta tuon taivaallista. Hänen vanhempiansa mielestä, ja äidin varsinkin, magia oli arveluttavaa. Sitä paitsi he asuivat niin arvokkaassa kaupunginosassa, ettei Charmainin koulussa opetettu magiaa kenellekään. Jos halusi oppia jotain niin rahvaanomaista, oli mentävä yksityistunnille. Ja Charmain tiesi etteivät hänen vanhempansa tuhlaisi rahaa sellaisiin tunteihin. »Tuota...» hän aloitti.

Onneksi Sempronia-täti vain jatkoi. »Ei ole leikin tekoa asua talossa, joka on täynnä magiaa.»

»Voi, en minä ole luullutkaan että se olisi leikkiä», Charmain sanoi vilpittömästi.

»Mainiota», Sempronia-täti sanoi ja otti mukavan asennon.

Poni kopsutteli eteenpäin. He kopsuttelivat Palatsiaukion poikki, ohittivat kuninkaanpalatsin, joka kohosi aukion laidalla auringossa välkehtivine kultakattoineen, ja jatkoivat läpi kauppatorin, jonne Charmain pääsi vain harvoin. Hän katseli kaihoisasti myyntikojuja ja ihmisiä, jotka tekivät ostoksia ja rupattelivat keskenään, ja kääntyi katsomaan toria vielä kerran, kun tultiin kaupungin vanhempaan osaan. Siellä talot olivat korkeita ja värikkäitä ja kaikki erilaisia – seuraavalla tuntui aina olevan jyrkempi pääty ja erikoisemmat ikkunat kuin edellisellä – ja Charmain alkoi jo toivoa, että isosetä Williamin talo osoittautuisi sittenkin kiintoisaksi. Mutta poni kopsutteli vain eteenpäin läpi nuhjuisempien ja köyhempien kaupunginosien ja pian ohi pelkkien mökkien, ja sitten oli ympärillä peltoja ja pensasaitoja ja tien ylle kallistui korkea kallio ja vain harvakseltaan näkyi pikkuinen talo pensasaitojen suojassa ja vuoret kohosivat yhä lähempänä. Charmainista alkoi tuntua, että oltiin menossa pois Pohjois-Norlannista suorastaan toiseen maahan. Minne siis? Strangiaan? Montalbinoon? Hän toivoi että olisi seurannut paremmin maantiedon tunteja.

Siinä samassa kiesit pysähtyivät pienen mitättömän värisen talon kohdalle, joka kyyhötti pitkän etupuutarhan perällä. Charmain katseli taloa pienen rautaportin yli ja tunsi hirveää pettymystä. Hän ei ollut ikinä nähnyt tylsemmän näköistä taloa. Ruskean ulko-oven molemmin puolin

oli ikkunat, joiden yli hiirenharmaa katto laskeutui kuin kullen rypistys. Yläkerta talossa ei näyttänyt olevan.

»Perillä ollaan», Sempronia-täti sanoi iloisesti. Hän laskeutui kieseistä, rämysytti pikku portin auki ja lähti kävelemään pihapolkua ovelle. Charmain lamsi nyrpeänä tädin perässä ja viimeisenä tuli miespalvelija Charmainin kassit mukanaan. Pihapolun molemmiin puolin näytti kasvavan pelkästään hortensioita, sinisiä, sinisen ja vihreän kirjavia ja vaaleanvioletteja pensaita.

»Puutarhaa sinun tuskin tarvitsee hoitaa», Sempronia-täti sanoi kepeästi. Toivottavasti ei! Charmain ajatteli. »Williamilla on varmaankin puutarhuri», Sempronia-täti sanoi.

»Toivottavasti on», Charmain sanoi. Hänen tietonsa puutarhoista rajoittuivat kodin takapihaan, jossa kasvoi yksi iso mulperipuu ja ruusupensas, sekä ikkunalaatikoihin, joissa äiti kasvatti ruusupapuja. Hän tiesi että kasvien alla oli multaa ja mullassa matoja. Häntä puistatti.

Ruskeassa ovesta oli kolkutin, jota Sempronia-täti heilautti tarmokkaasti pari kertaa. Sitten hän työnsi oven auki ja meni sisälle huhuillen: »Kukkuu! Toin Charmainin autamaan!»

»Suuret kiitokset», sanoi isosetä William.

Etuovesta pääsi suoraan pölyiseen olohuoneeseen, jossa isosetä William istui pölyisessä hiirenharmaassa nojatuolissa. Hänen vierellään oli iso nahkainen matkalaukku ikään kuin hän olisi ollut lähdössä saman tien. »Mukava tutustua, lapsikulta», hän sanoi Charmainille.

»Hyvää päivää», Charmain vastasi kohteliaasti.

Ennen kuin kumpikaan ehti sanoa enempää, Sempronia-täti sanoi: »No niin, hyvää jatkoa teille molemmille. Laukut

tähän näin», hän sanoi palvelijalleen. Kuski tömäytti laukut kuuliaisesti ovensuuhun ja meni menojaan. Sempronia-täti seurasi häntä kalliit silkit kahisten ja huikkasi mennessään: »Näkemiin!»

Ulko-ovi kolahti kiinni, ja Charmain ja isosetä William tuijottivat toisiaan.

Isosetä William oli lyhyt ja melkein kalju, kupumaisen pääläen poikki kulki vain pari ohutta hopeista suortuvaa. Jäykästä ja kumarasta asennosta päätellen hänellä oli kovia kipuja. Charmain huomasi hämmästykseseen, että hänen kävi sääliksi setää, vaikka hän toivoikin ettei tämä olisi tuijottanut häntä ihan niin rävähtämättä kuin tuijotti. Hänelle tuli siitä syyllinen olo. Ja sedän alaluomet roikkuvat väsyneiden sinisten silmien alapuolella niin että verenpunainen sisus näkyi. Verta Charmain inhosi melkein yhtä paljon kuin matoja.

»Sinä olet pitkä ja pätevän näköinen nuori nainen», isosetä William sanoi. Hänen äänensä oli väsynyt ja lempeä. »Punainen tukka on minun mielestäni hyvä merkki. Oikein hyvä. Arveletko pärjääväsi täällä sen aikaa kun olen poissa? Pelkään pahoin että täällä on hiukan sotkuista.»

»Ihan varmasti», Charmain sanoi. Pölyinen huone näytti hänestä varsin siistiltä. »Mitähän asioita minun pitäisi täällä hoitaa?» Vaikka toivottavasti en viivy kovin kauan, hän ajatteli. Heti kun kuningas on vastannut kirjeeseeni...

»Tietenkin tavalliset taloudenhoitoon liittyvät asiat», isosetä William sanoi, »mutta magialla. Kaikki hoituu luonnollisesti enimmäkseen magialla. Kun en tiennyt mille magian tasolle olet päässyt, ryhdyin eräisiin toimiin—»

Kauhistus! Charmain ajatteli. Hän luulee että minä osaan käyttää taikavoimia!

Charmain yritti keskeyttää isosetä Williamin ja selittää asian oikean laidan, mutta silloin tuli keskeytys. Ulko-ovi kolahti auki ja sisään käveli äänettömästi hyvin pitkien keijujen kulkue. Heillä oli valkoiset vaatteet niin kuin sairaanhoitajille sopi ja kauniit, täysin ilmeettömät kasvot. Charmainia keijujen kauneus, pituus, levollisuus ja erityisesti täydellinen äänettömyys hermostutti. Yksi siirsi hänet lempeästi syrjemälle, ja hän jäi seisomaan siihen tuntien olevansa kömpelö ja tiellä, kun keijut kerääntyivät isosetä Williamin ympärille ja painoivat hohtavan vaaleat päänsä hänen puoleensa. Charmainille jäi epäselväksi mitä he tekivät, mutta isosetä William oli käden käänteessä puettu valkoiseen kaapuun ja sitten hänet nostettiin tuolista. Hänen päästään näytti pistävän kolme punaista omenaa, ja hän oli täydessä unessa.

»Tuota... entäs hänen matkalaukkunsa?» Charmain kysyi, kun setää kannettiin ovelle.

»Sitä ei tarvita», yksi keijuista vastasi ja piteli ovea auki, jotta isosetä saatiin kannetuksi ulos.

Kulkue loittoni pihapolkua pitkin. Charmain ryntäsi avoimelle ovelle ja huusi keijujen perään: »Miten kauan hän viipyy?» Äkkiä tuntui ehdottoman tärkeältä tietää, miten pitkään talo olisi hänen vastuullaan.

»Niin kauan kuin on tarpeen», sanoi yksi keijuista.

Sitten koko joukko katosi ennen kuin edes ehti portille asti.

»Olet melkoisen eksyksissä, tyttökuulta. Käänny kerran ympäri myötäpäivään. Jatka myötäpäivään ja avaa ovi pelkäästään vasemmalla kädellä. Mene ovesta ulos ja anna sen sulkeutua perässäsi. Ota sitten kaksi pitkää askelta sivusuunnassa vasemmalle. Näin tulet takaisin kylpyhuoneen viereen.»

Charmain Baker on pyörällä päästään. Hänet pestattiin vahtimaan isosetä Williamin pientä taloa, ja sen piti olla helppo homma. Mutta isosetäpä onkin hovivelho, jonka koti ei tottele fysiikan lakeja. Talon ainoa sisäovi johtaa myös maanalaisiin luoliin – ja jopa menneisyyteen!

Kohta Charmain on jo törmännyt taikakulkukoiraan, ärsyttävään velhon oppipoikaan ja haltijaklaaniin, joka on oikea maanvaiva. Kun hän tapaa vielä noita Sophie Pendragonin, velho Howlin ja tulidemoni Calciferin, kammottava salaisuus alkaa paljastua...

Rönsyilevä talo on Diana Wynne Jonesin maaginen fantasiaromaani samassa maailmassa kuin Studio Ghiblin animaationakin tunnettu *Liikkuva linna*. Itsenäinen kertomus päättää kolmiosaisen Howlin maailma -sarjan.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-52531-9